

číslo 60.

ročník III.

UMĚNÍ VŠEM I

Prázdninové číslo Ilegální demokracie přichází s trochu neobvyklým programem. Rádi bychom rozvinuli prostor spíše pro vizuální prožitky - chceme dát přednost jednodušší formě smyslového vnímání v souladu s lenošivým charakterem letní části roku. A aby se skutečně dostalo na každého, přinášíme úvodem kolekci plastického výtvarného umění pro ty naše odběratele, jímž zrak nedovolí vychutnat nádhru klasických dvourozměrných pláten nebo grafik. Je známo, že k jistému hmatovému vjemu dochází i u koláží, avšak v tomto případě se nemusí vždycky kryt hmatový počitek se skutečným záměrem autora. Důvodem bývá používání materiálů ne za účelem přímého vyjádření obsahu díla, nýbrž jakožto funkčních prvků celkové kompozice, do jejíhož pozorování se pak nutně musí zapojit i jiné smysly než hmat. Uvedeme malý příklad: Autor si usmyslel vytvořit koláž "Medvídek v parku". Budiž. Aby zvýraznil nosný rys zvířete, použije jako materiálu plyše hnědé barvy/ autor je realista/. Pro drsnost antukové cestičky poslouží velmi vhodně juta. Materiálové řešení okolních stromů ponechme na jeho libovůli. K dokončenému obrazu se pak přistračá slepec, prohmatá medvídku a řekne si: "A, sněhuláki!" Šátrá polštářky prstů přes strukturu cesty a brumlá si pro sebe: "Ale podívejme, řekal!" A bude-li ke všemu korigování stromů považovat za mraky a kmeny za plánky plotu, odejde z galerie sice možná s hezkým, leč silně zkresleným pocitem. Lze sice doplnit koláž patřičným názvem v slepeckém písmu, jenže pak může lehce dojít ke střetu představy návštěvníka s významem, který přisoudil dílu tvůrce a to kvůli absenci barevného vidění. Pokud si milovník umění nepřechte nejdříve název obrazu /což bývá právě běžným postupem/, jen stěží opouští svou pracně vybudovanou představu "sněhuláka u řeky s oblačností nad plotem". A to se vůbec nezmiňujeme o složitosti interpunkčních znamének v Braillově systému - v přepisu by totiž mohla snadno vzniknout záměna a nad takovým "Medvídkem v parku" by nebyl jeden návštěvník kroutil udiveně hlavou.

Plastické scénérie z dílny Pavla Víznera /jeho profil viz. I.D. číslo 47./ umožňují dosáhnout komplexnosti v chápání podstaty exponovaného objektu prostřednictvím syntézy smyslů do jediného - do hmatu. Jedná se o práce úderné, jednoznačné, jež si svou jednoduchostí a sdělností říkají právem o přírůbek "geniální". Následuje celkem šest miniatur s krátkým doprovodným komentářem autora a s názvem obrazu zaznamenaném jak latinkou tak i Braillovým písmem.

Peťáskovo ráno

Smutek i výzva koncentrovaná v hutné zkratce. Bohužel již není co zobnout. Hrůza kocoviny zírá z kulatého prázdna po posledním trifáku, slunce jež vypadlo z nebeské klenby a zanechalo po sobě jen nepřírozenou výduť. Pořezat si ruce o krvelačné hrany, schoulit se do té jamky a spát a spát. Ale roztřískaná okna vědomí nedávají snům žádný řád a císařským řezem se rodí opět ráno, jakoby navazovalo bez sebemenší pauzy na to předchozí. Opět nekonečné pusto. Tmavé siluety vyplašených snů prchají pod okny před světlem. Nejlepší je usmažit si vajíčko a zabít dvě mouchy jednou ranou - zárodek života i hlad - zárodek smrti.

Hrad Buchlov

Něco pro milovníky krajinek Jižní Moravy. Zcestoval jsem ji křížem krážem a opojen silnými dojmy, občerstven víchrem od Buchlova, koupil jsem si v Hradišti u Alenky bonboniéru. A po několika griliášových kouscích se mi začaly v mozku splétat rozzodivné souvislosti - zapadaly do sebe jako ozubená kolečka hodinového strojku měřícího hlubiny historie. Tehdy za dávných bouřných časů se turecká vojska valila žírnou rovinou Moravy, aby nakonec narazila na baštu bašt - nezdolatelne hradby hradu Buchlova. Nebyť Buchlova, žrali bychom dodnes ty jejich muslimské turecké medy v příšerném nehygienickém balení. Dnes si pochutnáváme však na čokoládových bonbonech, na výdobytých kulturní západní civilizace, k jejíž obraně přispěl hrad Buchlov nemalou měrou. I takto lze pojednat interní obsah navenek prostinké krajiny jako vystřižené z pastýřských olejomalb vlámských mistrů 16. století.

Etážové topení

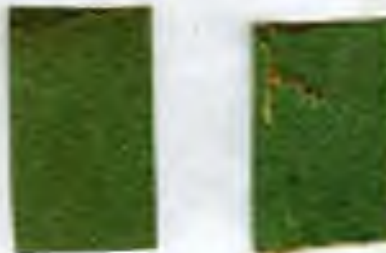
Třetí kompozice spadá do sféry "Realistického Pedantismu". Z globálního interiéru panelákového bytu se má pozornost soustředila na "srdce" z něhož proudí teplo do všech koutů místnosti. Opo-

menutí zbývajících interiérových komponent je vyváženo úžasnými podrobnostmi jediného přítomného objektu. Pravidelnost plátů topení, jejich varhanní majestátnost, dává rychle zapomenout na chybějící okna, dveře, nábytek aj. typizované křče a dokonce diváka odvádí od potřeby trojrozměrného vidění. Veškerá vzdušnost pokoje se ukryla mezi díly topného tělesa a znějí také v případě chťče po imaginaci celku může být vyabstrahována.

Moře

Staroegyptská realizace mořské pláně postrádající perspektivu nás orientuje do hlubokého starověku. Obraz však působí kontrastně vůči "Ústřednímu topení" nejen časovým posunem, nýbž i tvůrčím přístupem. Zatímco předchozí záběr čerpá z priority centralizovaného předmětu, od níž se derivují dílčí abstrakce směřující nakonec až k ucelené představě /pokoj panelákového bytu/ "Moře" neposkytuje žádnou volnost představ, které by nebyly spjaty se samotnou vodní plochou. Obraz připouští interní suplementaci /parníky, bóje, žraloci/- všechny příslušenství však už jen pouze obohacují původní výchozí osnovu. "Etážové topení" v protikladu k "Moři" nabaluje činitele, jež nejsou nikterak závislé na mateřské základně.

Drsné stránky života

Narazíte na ně ať zaměříte svůj ukazováček kterýmkoli směrem. Všude jen bolest, dokrvava rozedřená kůže, bezprostřední dojem bezvýchodnosti a touha po laciné a okamžité smrti. Jen už rychle dospět k okraji a uvolnit vybičovaný smysl /hmat/ kontaktem s je-mným povrchem okolí obrazu. Maximální působivost je zaručena při instalaci co největší plochy a drsnosti smirkového papíru. Celá jedna stěna pokrytá smirkovou tapetou o hrubosti 40 by suponovala návštěvníka disponovaného velmi odolnou nervovou soustavou. Jinak by míra beznaděje mohla způsobit těžké poruchy CNS a trvalými následky. Proto postupují opatrně i když na druhé straně proč si nepřiznat, že nařix životy mnoha z nás by nevystačila jak normalizovaná škála hrubosti smirkového papíru tak i běžná velikost pokojové stěny.

DEMENTIA PRAECOX aneb VZPOMÍNÁNÍ STARCE

Bylo to 30. března 1992. Vracel jsem se nad ránem, nevím již odkud. Ale vím, že jsem se vracel přes park. Snad Nemesis vedla tenkrát mé korky. Snad je to její dílo, že z parku vyšel úplně jiný člověk, že mi těch ani ne třista metrů dalo přemýšlení na celý život. I na ten po smrti. Vzduch byl vlhký. Nebyla noc, ale ani nesvítilo. Zima skončila, jaro ještě nepřišlo. To všechno vytvářelo kolorit ~~maka~~ neskutečna. A pak jsem ho uviděl. Seděl schoulen na lavičce, starý havelok mu plandal po zemi a těsoucima se rukama se pokoušel rozdělat ohýnek. Přepadla mne nekonečná žalost. Jak uboze působila ta scéna. Srdce by se jistě pohnulo i vedoucimu Koruny. Já v mžiku přiskočil a objal postavu kolem ramen. Byla to reakce snad pudová - jako bych personifikované neštěstí chtěl ohřát vlastním tělem. Pohlédl na mne a trpce se usmál. Zalila mne tsunami bolu. Nebyl to stařec, byl to STAŘEC. jeho tělo nepochybně ještě neneslo třetí křížek, že jeho oči - odrážely se v nich dokonale tvary vzrostlých plavců a kopru, hebkých mamutích kožešin i kruté tváře Jindřicha VIII. Byl to STAŘEC. Spustil jsem své ruce a snažil se pochopit tuto chvíli. Žádný z opeřenců se neodvážil rušit posvátný klid. Či spíše jsme byli v nějaké skleněné kouli, protože od Lagy vypadl opilec, něco zakřičel a já nic neslyšel. Neskutečné. Cítil jsem se poctěn, že mne STAŘEC uznal hodna sdílet s ním jeho rozjímání. Rozhodl jsem se mu dokázat, že volil správně a že nejsem, opravdu nejsem nudný společník.

JÁ: Co tady děláte tak poránu?

STAŘEC: Sedím tu v parku a je mě zima.../obrátil smutný pohled do dlaní, v nichž se rozklížila vlhká krabička od sirek/
Ani oheň si nemohu udělat.

JÁ: /chápal jsem jeho stesk po mihotavých plamíncích, vždyť za jeho mladých let by si oheň jistě dopřál po libosti, ale nechtěl jsem na nás příliš upozorňovat a neřekl jsem mu, že v kapse bundy mám zapalovač. Spíše jsem se mu snažil situaci vysvětlit a pokusit se ho zahřát teplým slovem/ Hm, já vás chápu, je vám zima. Ale tady to nejde -/ukázal jsem kolem/ - to je veřejná zelen, park! A tady se oheň dělat nsemí.

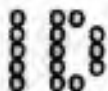
STAŘEC : /chápavě pokýval hlavou, ale v jeho očích se objevil vzdor. Vytáhl z paty kemra a s opovržením si uplivil směrem k úřední ceduli o zákazu zdržování se po 22. hodině/ Dneska je to hrozný. To za mých mladých let, to si oheň totiž mohl udělat každý, tedy, pokud to uměl.

JÁ: Ale prosím vás, rozdělat oheň, to přece umí každý!

STAŘEC: /chrčivě se rozchechtal/ To nebylo jako dnes. Škrtnout sirkou. Musel jsem si vzít dva šutry a křesta a křesat a křesat /své vyprávění doprovázel pohyby jako by si osmíčkou pilníkem brousil nehty/ dokud jsem nevykřesal oheň. Také jsem si ho mohl udělat kdekoliv.

JÁ: To vám nevěřím. Přece každý od své babičky nebo prababičky slyšel, jak to chodilo. Les byl panský a fořtí vás nenechali ani nasbírat dříví. A aby vám povolili rozdělat oheň? I toto, co vás nemá nemá. S flintou by vás hnali, možná že i na úřad zavolali, tak je to.

STAŘEC: Hovno! /praštil se pěstí do kolen, ale na jeho tváři se objevil výraz herce, který spletl scénář. Nejistota záhy přešla/ Ano! - Kdekoliv. Tenkrát totiž nebyly žádné lavičky a parky.

/nechápu proč o tom mluvil, mně šlo přece o panské lesy/
Tenkrát, když si člověk chtěl sednout, tak si sedl na zem.
JÁ: /počáteční úcty ze mne prchala tempem dostihového koně. Co si o sobě myslí? Furt se mu něco nelíbí! Rozhlédl jsem se kolem. Na zemi plno vajglů, odpadků a po starcově pravé ruce exemplární hovno. Máš, co si chtěl. Vstal jsem a bodlém ho vzal do boku. Mířil jsem přesně. Zahučel hubou rovnou do hovna/
STAŘEC: /vztekle se postavil, očistil si obličej kapesníkem a ukázal k zemi/ Ano! - Na prostou zem. /sedl si zase na lavičku a mumlal si sám pro sebe/ Lidé si tenkrát víc vážili přírody. A proto byla stále čistá /znovu si otřel tvář/ Proto si klidně mohli sednout na tu čistou zem.
JÁ: /nechápal jsem ho. Proč se nebáží - a stejně - taková šupa a nezlomila mu ani žebro, no co se to děje?"
STAŘEC: Nemusely se dělat žádné rezervace...
JÁ: To je fakt. V těch hospodách je dneska fakt nerváno. Člověk si málem nemá kam sednout. A ta obsluha...
STAŘEC: ...žádné národní parky a podobně /raziš novaně mávnul rukou/ Jo to se žilo.
JÁ: No já nevím, dyť nebyl žádný bigbeat a tydlety věci. Ale připustme, že máte pravdu. Jak si potom vysvětlujete tu změnu k horšímu?
STAŘEC: /zamyslel se, podrbl na hlavě a přihmouřil své basedowní oči/ Je to možná tím, že tenkrát ještě nebyly žádné politické strany. Jo - to bude tím.
JÁ: /moc jsem to nechápal/ Počkejte, počkejte. To jako si sednout na zem nemůžem kvůli politice? Ale politika, ta už tu přece je nějaký ten čásek. Nezdá se mi, že by vším byla vinna ona. Ostatně, klidně si na tu zem sedněte, to vám nikdo nezákáže.
STAŘEC: /nejspíš neposlouchal nebo co. Každopádně si furt mlel to svoje/ Dnes máme spoustu politických stran. Jo to bude tím.
JÁ: Člověče nejste vy nakonec fašista? Pluralita názorů je přece pořád lepší než poslouchat nějakou zaručenou pravdu byt' vsedě.
STAŘEC: Stejně jsou všechny na nic!
JÁ: Jděte do prdele milý pane!
STAŘEC: Jenom se dohadují a dohadovat se budou ještě dalších sto let. Ale ať se dohadují. Měl bych jít.
JÁ: No to byste radši měl...
STAŘEC: Nebo tady dočista zmrznu.
JÁ: Ale kam byste ste spěchal!
STAŘEC: /smutně se na mně podíval/ Jo - tenkrát, to se žilo.
JÁ: /ozvalo se ve mně to poslední ze soucitu/ A čeká vás doma vůbec někdo, co?
STAŘEC: /zvolal plačtivě na odchodu/ Jen holé stěny!!!

Vyrázil jsem z parku a v hlavě mi to vířilo. Jako bych ho už někde viděl, jako bych už o něm někde slyšel. Synové svých otců, jablka co padají přímo ke kořenům, princ, který pomal Sněhurku podle plynové masky - to všechno se slilo v jednom hlubokém poznání.
Nebyl to STAŘEC? Nebyl to ani stařec. Byl to

PŘEDSTAVUJEME VÁM . . .

aneb : CO DĚLAJÍ REDAKTOŘI I.D. KDYŽ NEDELAJÍ I.D.

V cyklu, jehož první díl vám dnes nabízíme, bychom rádi podhalili roušku tajemství až fluida obestírajícího klan členů redakce I.D. Mnozí z čtenářů se už asi domáklí, že jména pod články jsou pouze nicneríkajícími novinářskými pseudonymy, přestože i tyto "značky" leccos o autorech napovídají /např. Hrabě Wictorio Westi di Bull- z tak honosné titulatury se dá vytušit, že její nositel bude přinejlepším hodně vzdálený příbuzný levobočka nějakého zdegenerovaného šlechtického rodu/. Ale jeho osobu ponecháme pro dnešek bloudit šerem středověkých zřícenin. Přiblížíme si naopak bytost nadanou je- mnou ironií z jejíhož lána občas vyšlehně blesk, jenž by měl vznítit okolí, leč ignorace bývá nezřídka jedinou odpovědí. Ano, právě na oso- bnosti pana Motáka si můžeme dokumentovat až zvrácenou zálibu člen- stva I.D. v rozličných jménech či přezdívkách. Zjednodušeně řečeno: jde-li příslušník redakčního sboru na brigádu třeba do Letu /viz Horst v r. 1989/ vyžaduje, aby mu spolupracovníci říkali např. "B 52", za což je on bude oslovovat "hovada". Odejde-li pak na stáž vařit z vody u konkurenčního "listu", zapomene rázem na "B 52" a je z něj FPN apod. Někteří z redaktorů dospěli tak daleko, že když mají říct své původní jméno a příjmení, rychle hledají občanku- i když proť si nepřiznat, že i na tomto posvátném papíru se to hemží přepisy a ve- psanými rubrikami: Přezdívky/. Teď se opět vrátíme k panu Motákovi.

Svou kariéru v I.D. začal v březnu 1990 a hned po přečtení prvního příspěvku jsem si uvědomil, jaká škoda vznikla listu v období od 9. září 1989 /vznik I.D./ až do nástupu p. Motáka. Leč nedalo se v těch prehistorických dobách dvěma pánům sloužit, zvláště když ten první /StB/ spolykal takřka všechně čas. Až v lednu 1990, kdy začal pracovat u StB pouze na poloviční úvazek, se zdálo, že naváže pevný kontakt s I.D. Objevily se však objektivní potíže - likvidace archívu StB, kdy pan Moták / tehdy ještě pod krvavým jménem "Smoták"/ trávil v Západoslovenském kraji dny i noci zametáním stop - pálením tajných dokumentů. Odříct se nedalo kvůli přísaze z roku 1980. Od března o- všem klapale spolupráce p. Motáka s I.D. jako větrné mlýny před úto- kem Dona Quijota. Místo nespolehlivého StB si našel i zajímavějšího koníčka /viz. pro názornost str. 9/ a vypadalo to, že vše je v neroz- borném pořádku. Hobby p. Motáka se však ukázalo jako příliš náročné a bohužel v poslední době ovlivnilo i náplň jeho práce v I.D. Patrně s vědomím, že na staré kolena není radno hledat si novou zálibu, rezig- noval na upsání se jinému koníčku a své komplexy začal v nejružněj- ších formách promítat na stránky časopisu. Nejčerstvější důkazy při- náší misantropický Dallas 307 /č. 59./ i Platoon /str. 10, 11, v tomto čísle/. Přebírá-li se člověk notářskými spisy p. Motáka - vlastně p. Hugo Rottlenthnera, což je v saské hantýrce "smoták" /ach ta nostal- gie/ ani se nediví roztrpčenosti jmenovaného nad aktivitou I.D. i veškerým polooficiálním děním v U.H. Hrbení se nad stolem, stínování každého písmenka, nevrlé reakce klientů - to vše se dá řešit snad jen dvěma způsoby- buďto kritizovat nebo chlestat. Předpokládáme slepě, že u p. Motáka zvítězí ta strážlivější druhá cesta, když už tvrdošíj- ně trvá na svém koníčku a nechce holdovat sběru míčků na tenisových turnajích nebo vajglů na peróně.

Negativní roli v postoji p. Motáka ke kulturnímu niveau okresu U.H. sehrálo jistě i jeho přesídlení z východočeského kulturního dissentu, následující špatná adaptace a kolize s mentalitou místního artcollectifu. Mám-li se konkrétně zmínit o minimuzikálu "Čete", tak při první zkoušce v lednu tohoto roku nebylo jediného účastníka, který by

věřil, že se kdy uskuteční byt i jediné představení. Všichni trpělivě hráli své role, tříbili si fantazii ohňostrojem nápadů a měli zato, že i pan Moták bere chystanou akci stejně jako oni. V průběhu následujícího měsíce, kdy fantasta všech fantastů J.K. Hvězdář objednával naketu letadla a přemýšlel o čtyřiceti průmyslových obrazovkách s průběžnými prostřihy z vietnamských bojišť zapůjčenými z archivu Kalifornského historického filmového ústavu, zůstával p. Moták stále na kamenných pozicích realismu. A když ho o iracionalitě provedení muzikálu nedokázaly přesvědčit ani návrhy typu: "v průběhu prvního dějství bude nad obecenstvo nalétávat letka dálkově řízených letadel a shazovat neškodné petardy", bylo jasné, že se s "fiaskem" celého podniku jen tak nesmíří.

Otázkou zůstává, zdali má smysl dotahovat všechny plány do konce. Vždyť "Četa" splnila svůj účel - všichni se vykecali, měli dva měsíce pro co žít / a to není dnes zrovna málo! / kromě piva a konečného uvedení muzikálu by zbytečně rozeštvalo tvůrčí kolektiv. Ti, jejichž nápady by se neprosadily / a bylo těch nápadů v součtu asi milion / by celou hru stejně sabotovali, ti jejichž představy by uspěly, pokoušeli by se uchvátit vedoucí postavení, aby subtituovali svými výplody i pasáže v nichž se uplatnili jiní. Zkrátka kolotoč řevnávosti, vzájemného osočování a závisti. Tomu jsme se konstatují s ulehčením - zaplaťpánbů mistrně vyhnuli. A to ponechávám stranou skutečnost, že "Četa" v závěrečných etapách rozpracování už zdaleka nepřipomínala onu lednovou "Četu". Ale to je jiná kapitola.

A pokud p. Moták považuje za úspěšný choceňský turnaj, kde spolupracovalo 50 lidí, tak na "Četě" přece také spolupracovalo 20 lidí - rozdíl je jen v tom /mimo počtu členů/, že turnaj se dohrál, kdežto "Četa" zůstala na papíře. Tato difference nemění nic na faktu, že se v obou případech podařilo stmelit kolektiv lidí zapálených pro věc. Dotažením "Čety" bychom zabili radost z imagi-
nece u většiny podílníků. Taková hromadná duševní vražda! Kdo by chtěl převzít odpovědnost lpěním na realizaci kusu? Nevím.

Nakonec to nejlepší - jestliže dle klasika "pouze dobří umírají mladí", plyne z toho, že nenarodit se je úplné terno. Prakticky jsem si tuto pravdu ověřil před nedávnem, když na autobusku mi jedna známá hraběte Bulla prozradila, že naše skupina "Rotten Leg" měla prý svého času perfektní nahrávky / skupina - tedy Pařez, Ampér, Krystýnek, JMC + příležitostní hosté, nikdy nenatočila souvislou věc/. Nuže uvidíme, co se za pět let bude tradovat o "Četě".

stranka první

NOTÁŘSKÝ SPIS.

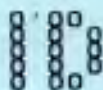
Číslo jednací: 5511
2732.

Předem známou Hugo Rottleuthnerem
s. b. notářem v Uherském Brodě na Mura-
vě v své notářské kanceláři číslo domni
69 zastavili se: Dušola Urbanek ko-
paničarka číslo 103 na Lafemiku
a vdatupitelka a její zletilá dcera
Barbara Urbanek nyní provdaná
Kračil kopaničarka na Lafemiku
a vdatupitelka a uzavřely mezi
sebou následovní

smlouvu o dělení.

1. Dušola Urbanec odstoupí a svo-
zřídí její zletilá dcera Barbara
Urbanec provdaná Kračil do její
slavné naložení a knihovny pro
pauzu kopaničar číslo 103 na La-
femiku, sedliště a kopaničarská
Machalavská číslo topografické

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

PLATON (PLATONICKÁ TUŇ)

Když jsem překvapen zavítal na první schůzku ohledně Čety, ještě víc mě zaujal počet účastníků a jejich dynamický kvas.

Když jsem na druhé schůzce navrhl nějaké změny, setkal jsem se s ponurým tichem.

Když jsem toho večera odcházel, přistupovali ke mně jednotliví lidé a mezi čtyřma očima mi vysvětlovali, že si nutnost změn taky uvědomovali.

Když už měl Karásek objednanou maketu letadla, ale jinak se nic nedělo, říkali mi (ONI), že z toho stejně nic nebude.

Když tak na to vzpomínám, skutečně se nic nestalo (v dubnu, v létě, na podzim, za rok).

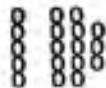
Když jsem viděl v lednu Facku, nejvíc mě šokovalo, že Sergej udržel v tomto kraji nezvyklý počet lidí a něco s nimi nacvičil.

Když jsem měl možnost sledovat cvičbu 2.generace, pochopil jsem, jak je taková harmonie křehká.

Když to tak sečtu, tak každý z okruhu Facky, ID, Uklubu mi za nepřítomnosti jiného na rovinu, z očí do očí řekl, co si o něm myslí. Všichni tady kolem jsou ve stejné situaci. Vědí všechno, ale nikdy si to vzájemně neříkají. Spojuje je jediné - touha nespolupracovat. (Jsou i výjimky. Bořek by spolupracoval třeba se Zombií, pokud by byla z berchtoldského rodu.). Jímá mě dojetí, když si vzpomenu na Horstovu nejistotu a nervozitu z chocenského prostředí. Musel si připadat jako na pionýrském táboře. Až na to, že v Chocni na turnaji se sešlo řekněme padesát lidí s ochotou a rozmyslem vzájemně spolupracovat.

Dva kořeny hniloby :

- a) Zatímco na západ od Hanušovického pivovaru struktura osídlení je komponována evropsky, tedy městsky, zdejší systém je pohrobkem velkých asijských despocií. Skutečně, aby byly pouze tři města na okrese, to bychom museli v Čechách vystěhovat deset vojenských útvarů a na Tachovsku by to pak vypadalo aspon trochu podobně. Hradiště jako výlevka koncentruje ducha celého okresu. Přemnožení živí kastovnictví, nesnášenlivost, konkurenci a žabozrakost.
- b) Šílenství regionálního stratéga svedlo do takto narušeného města dvě pseudomělecke instituce. Neoprávněné zimoviště kočovných šmíráků (SD) a Pasták narušených exhibicionistů se štětci a paletami (STRUMPRUM). Tato kolonie vzájemně se ocenujících narušenců, jejichž drogou jsou kecyakecyakecy, je středem dalších komodit :
 - bývalých herců, žáků a zaměstnanců,
 - budoucích herců, žáků a zaměstnanců,
 - přátel herců, žáků a zaměstnanců,
 - žel také nepřátel herců, žáků a zaměstnanců,
 - obdivovatelů předchozích kategorií a nepřátel předchozích kategorií včetně obdivovatelů.

L. I. BREŽNĚV ZEMŘEL

Ústřední výbor Komunistické strany Sovětského svazu, prezídium Nejvyššího sovětu SSSR a rada ministrů SSSR s hlubokým zármutkem oznamují straně a všemu sovětskému lidu, že 10. listopadu 1982 v 8.30 hodin moskevského času náhle zemřel generální tajemník ústředního výboru KSSS, předseda prezidia Nejvyššího sovětu SSSR Leonid Iljič Brežněv.

Jméno Leonida Iljiče Brežněva, věrného pokračovatele ve velkém Leninově díle, záníceného bojovníka za mír a komunismus, bude navždy žít v srdcích sovětských lidí a celého pokrokového lidstva.

TASS

Připravil: K.K.

S kámošem jsme šli nedávno na nějakou pitku, bylo to v neděli v podvečer. Vodvaz jak řemen, řekl by debilní Pražák. Všechno, co původně stálo na vlastních nohou, brzy se kácelo a válelo tu a tam. S opilého davu se najednou zvedla podivná postava, bylo přesně půl deváté, byl to Moták a říkal, že jde na Dallas.

Bouchla čtvrt hodina a já se odpotácel někam vedle do přístěnku, smrděl tam zrovna nějaký chlápek, notně blil a jmenoval, aspon mu tu tak říkali, Woody, obrýlený Američan, bratranec kdekeré místní rakety, který se předtím snažil zabavovat všechny pařebníky svými stupidními americkými kousky. Woody doblil a uchechtl se, když zjistil, že jeho spolustolovník odešel na Dallas.

"Neuvěřila bych tomu", hlubokomyslně přehovořila pinglová, "ale viděla a slyšela jsem na vlastní uši a oči."

Dal se ke komerci? Premýšlím. Je hoden srovnat jej do stejné stoupy s těmito dreky, jakým je Dallas, srovnatelnými snad jenom s podprůměrnou komercí zavrženíhodných pasáků, kurev a odporných leseb, jímž musí každý normální člověk přát jen zpopelnění...

Ne, nechci tomu uvěřit, kde se ztratila jeho avantgarda a odpor proti povrchnosti. Je na tom snad tak jako klub "U" opovrhující vším místním, lidovým a ne zrovna nejdražším.

Mimochodem, ten Woody vyblil na zeď sgrafito jako na Opočně /není daleko od Choceň/. Sgrafito se skládalo se samých srdcí, ale pozor, to všechno na mužském hajzlu.... není to divný?

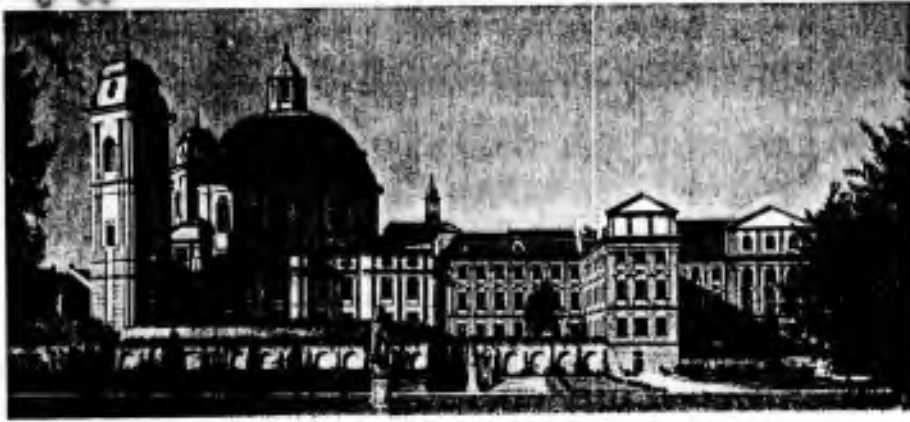
Stourá mi hlavou, kde že se poděla smyslnost, úsudek a vůbec ta originální mysl, vždy nekonvenčního Motáka, bouřliváka, ale zároveň učitele mystiky a mága, na které křižovatce odbočil ve směru těch nejpitomějších zabavení a ubohostí, když tak hanebně svůj tisk/I.D./ přirovnal k pokračování toho Dallasu. Mám strach z komerce, stejně jako ze zasíflených a H.I.V.ových kurev/lehkostí/ a zaprodaných nejchytřejších námezďáků pracujících za kopečky a zaprodávajících sami sebe a nás všechny za ojeté vraky a bezcitnost vztahů a násilí satelitů a videí.

Nechci tomu ani věřit, že by tento náš redaktor přišel až sem na samé rozhraní smyslu a Sodomy. Že jsem staromil, že neumím myslet "po novu" ? K smíchu.

Vzrůstají vemné divné nálady při vzpomínce na tu pitku, kterou začínám dnošní pojednání. Další se raději nezúčastním a na nic podobného raději nepůjdu, ale taky v pokračování Dallasu účastný za žádnou cenu nebudu. A na rozdíl od pana Motáka bedlivě sledujícího to nekonečné nechutenství/Dallas/, magoření a topoření sekyr, si budu notovat: Já se na to vyseru, já su Jozá Severů. Jeden kolega nedávno vyhrožoval své mladé ženě od dvou dětí, že se s ní rozvede, jestli se nepřestane dívat na Dallas. A já se raději budu věnovat chovu psích blech, rušů a švábů.

S komerčním pozdravem

Květoš Krystýnek

Das staatliche Schloß
Jaroměřice / Rokytná
PLZ 675 51

Restaurace přivítá zájemce o každý přechod již jedenkrát reproto-
vaného klávesu na přímě z jeho opětovného publikování. Chudší pro-
středí velvyslanectví dorazili naří mluví a místo překlada
nět vyznání barokce kopli se čerobílou. Také and přístě

Das Barockschloß gehört zu den mächtigsten Architekturbauten der 1. Hälfte des 18. Jahrhunderts bei uns und in Europa. Die ursprüngliche mittelalterliche Festung wurde Ende des 16. Jahrhunderts in ein Renaissanceschloß umgebaut, das im Mauerwerk des jetzigen Barockgebäudes erhalten blieb. Im Barockstil wurde das Schloß unter dem bedeutendsten Geschlecht, das das Herrschergut von Jaroměřice besaß, den Questenbergs in den Jahren 1700 - 1737 umgebaut. Der Umbauentwurf wurde von dem bekannten österreichischen Architekten J. Prandtauer erarbeitet. Gleichzeitig mit den Gebäuden entstand auch der Schloßgarten französischen Stils. Jenseits des Flußes Rokytná, an dessen Ufern sich der Park erstreckt, befindet sich der weiträumige Teil im englischen Stil. In seiner ruhmreichen Zeit war Jaroměřice das Zentrum des kulturellen Lebens, das hier Jan Adam Questenberg /1678-1752/ gestaltete. In Jaroměřice gab es damals eine große Bibliothek, Gallerie, Theater und eine eigene Kapelle. Der Kapellmeister der Schloßkapelle war der bekannte böhmische Komponist František Václav Míča, der auch die erste tschechische Oper über die Gründung der Stadt Jaroměřice schuf. Gegenwärtig ist das Schloß mit seiner Installation eine Stilrekonstruktion des Barocksitzes mit einer Musikausstellung.

Als es so ist in čerobílou provedení, že ?

Před chvílí jsem náhodou otevřel skříň ve svém pokoji a k mým nohám se jako motýl surfující na vlně prachu a špíny sne-sl dopis od pana JMC datovaný 26.10.1989 a určený do mých rukou na dávno již zapomenutou pražskou adresu.

Myslím, že nejsem sentimentální, ale kdo by se v takové chvíli ubránil vzpomínkám. Až po chvíli jsem si se zrakem poněkud zam-ženým a pravicí sevřenou do křečovitě viktorky všiml, že v obálce je ještě něco.

Vzpomínky vystřídalo úporné přemýšlení. Proč mi pan JMC po-sílal ausgerechnet v té době geniálněstupidní příběh pionýrů z Třebíče? Mělo to něco znamenat? Že by snad pan JMC na základě zvýraznění slova "vrtule" v textu odhadl blížící se vrtuli dějin-nou, jejíž jakousi generální zkouškou byl o dva dny pozdější 28. říjen? A nebo je smysl všeho úplně někde jinde, i když má opět co dělat s vizionářskými schopnostmi pana JMC - ale tenkrát jsem přece ještě nebyl tak často jako vrtule - nebo už to na mě bylo poznat? Opravdu nevím, s jakým cílem mi byl ten "comics" zaslán. Proto jsem se rozhodl jej uveřejnit právě na stránkách Ilegální demokracie. Doufám, že rozpoutám peklo plodné debaty, na jejímž závěru bude třeba odhalena historická úloha trebičských pionýrů v moderních dějinách nebo vysoce vyvinutý /a díky tomu nikým ne-doceněný/ smysl pro humor pana JMC. Uvidíme...

H o r s t

